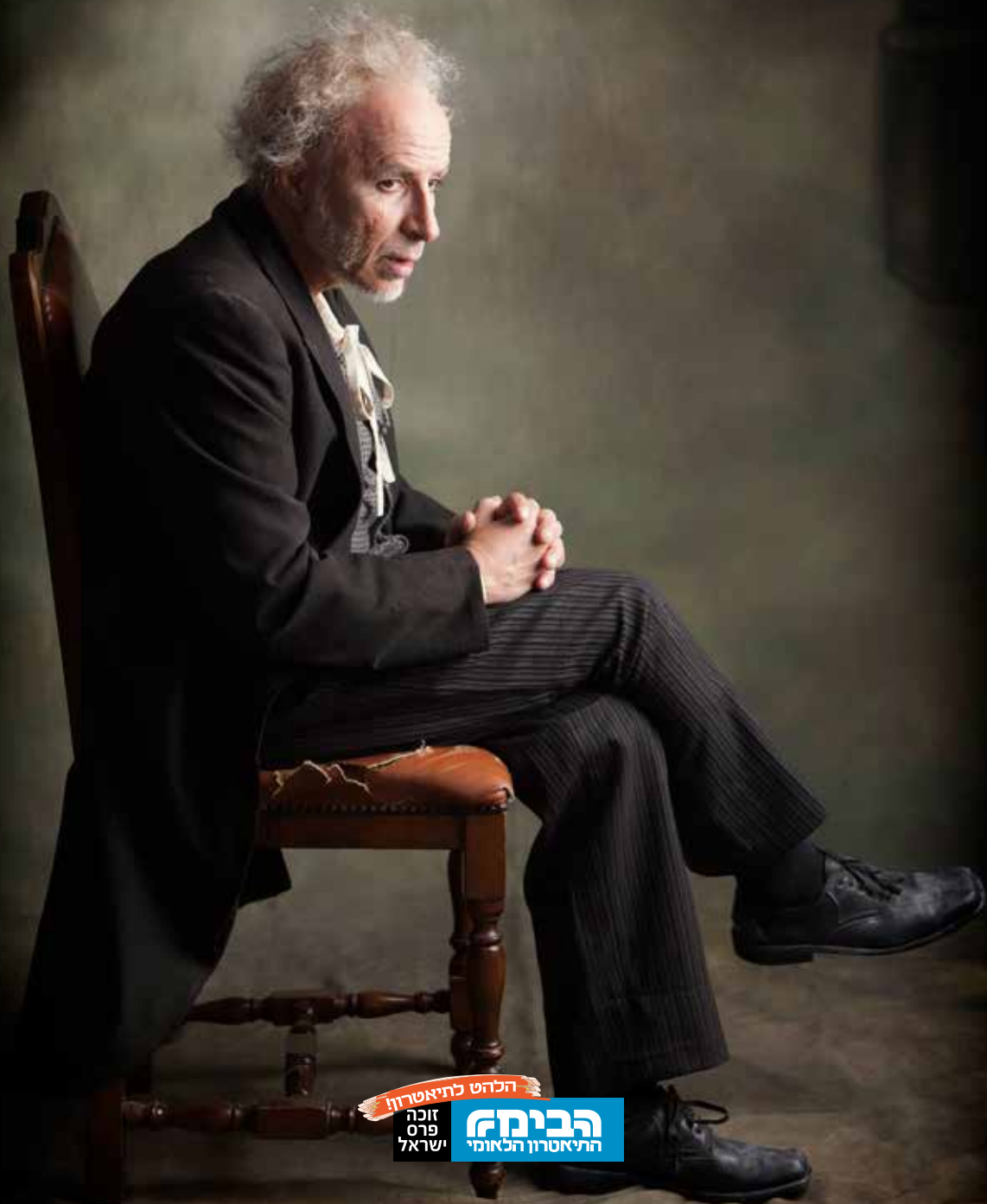

אבא גוריו

מאת שחר פנקס עפ"י אונורה דה בלזאק

הלהט כתיאטרון

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

אבא גוריו

המחזה

עיבוד לאחת מיצירות המופת הנודעות בספרות העולמית, העוסקת בנושא הפער הגדול והמתח שבין עשירים לעניים. בפנסיון של הגברת ווקה, בשיפולי רחוב נב סנט ז'נבייב בפאריס, מתגוררים שבעה דיירים המהווים מיקרוקוסמוס של פאריס השסועה של המאה ה-19. המחזה בוחן את ערכי החברה שבה שחיתות, כסף וטיפוס בסולם החברתי עולים על ערכי מוסר, חמלה ומשפחה.

מאת שחר פנקס עפ"י אונורה דה בלזאק
בימוי: שיר גולדברג

תפאורה: סשה ליסיאנסקי
תלבושות: מאור צבר
מוסיקה: שלמה גרוניך
דרמטורגיה: כנרת צור
תנועה: שרון גל
תאורה: מרטין עדין
שפה ודיבור: מרגלית גז
עיצוב בובה: אמירה פנקס

משתתפים:

אבא גוריו - יעקב כהן
אז'ן דה ראסטיניאק, סטודנט למשפטים - עידו ברטל
הוויקונטית דה בוסיאן/מבשלת - מאיה מעוז
מאדאם ווקה, בעלת האכסניה/אמו של ראסטיניאק - דוית גביש
וטרן, דייר באכסניה - שמיל בן ארי
המספר/ראש המשטרה/סדרן - שחר רז
דלפין, בתו הצעירה של גוריו/אגאתה - לאה גלפנשטיין
אנסטאזי, בתו הבכורה של גוריו/אליז - נעמה ארמון
פוארה, דייר במעון - רוברט הניג
ביאנשון, סטודנט לרפואה, דייר במעון - דניאל סבג
ויקטורין, דיירת באכסניה - אושרת אינגדשט
משרתת/דיירת באכסניה - אלינור פלקסמן

מנהלת הפקה: דקלה פרבר
עוזרת בימאי: טל קון

עיבודים והפקה מוסיקלית: שלמה גרוניך ואיתמר גרוס
נגינה בהקלטות - אקורדיון: איתמר גרוס,
מפוחית: מיכל אדלר

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו
צילום בחזרות: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: נוטלסטודיו
עיצוב פוסטר: פאר לין • CREATIVE

הציטוטים מתוך הספר המופיעים בתכניה: בתרגום א. ראובני, הוצאת ספרים מ. נוימן בע"מ, ירושלים - תל-אביב
ובתרגום יונת סנד, הוצאת הקבוץ המאוחד

תחריטים בתכניה: מוזיאון בלזאק, פריז

הצגה ראשונה: 21 בנובמבר, 2014 | משך הצגה: שעה ו-45 דקות, ללא הפסקה

Le Père Goriot

Adapted by **Shahar Pinkas**
after **Honoré de Balzac**

Directed by: **Shir Goldberg**
Set design: **Sasha Lisiansky**
Costume design: **Maor Zabar**
Music: **Shlomo Gronich**
Dramaturgy: **Kineret Zur**
Movement: **Sharon Gal**
Lighting: **Martin Adin**
Speech Coach: **Margalit Gez**

The Play

Originally published in serial form during the winter of 1834-35, *Le Père Goriot* is widely considered Balzac's most important novel. Set in Paris in 1819, during the Bourbon Restoration, which brought profound changes to French society. It follows the intertwined lives of three characters: the elderly dotting Goriot; a mysterious criminal-in-hiding named Vautrin; and a naive law student named Eugene de Rastignac. The struggle by individuals at any cost to secure a higher social status is a major theme in the book. Balzac analyzes, through Goriot and others, the nature of family, marriage, money and corruption, providing a pessimistic view of these institutions.

The Cast:

Le Père Goriot - **Jacob Cohen**
Eugène de Rastignac - **Ido Bartal**
La Vicomtesse De Beauséant/ Cook - **Maya Maoz**
Mme. Vauquer/Rastignac's mother - **Davit Gavish**
Vautrin - **Shmil Ben Ari**
The story teller/Police chief/Asher - **Shahar Raz**
Delphine de Nucingen/Agata - **Lea Gelfenstein**
Anastasi de Restaud/Elise - **Naama Armon**
Monsieur Poiret - **Robert Henig**
Bianchon - **Daniel Sebbag**
Victorine Taillefer - **Oshrat Ingedashet**
Servant - **Elinor Flaxman**

Production Manager: **Dikla Farber**
Assistant Director: **Tal Cohn**

Musical arrangements & production: **Shlomo Gronich & Itamar Gross**,
Musicians in recording: **Accordion-Itamar gross**, **Harmonica-Michal Adler**

Puppet design: **Amira Pinkas**

Program: **Ruth Tonn-Mendelson, Rami Semo** | Rehearsal Photos: **Gerard Allon** | Graphic Design: **Nutelstudio**

Opening: 21 November, 2014 The Meskin Theatre | Length: 1 hour and 45 minutes with no interval

אונורה דה בלזאק (1799-1850)

"הרעיון של 'הקומדיה האנושית' היה בעבורי כמו חלום בתחילה, אחד מאותם פרויקטים בלתי אפשריים שאנו מלטפים ונותנים להם לחמוק; כימרה המעניקה לנו מבט חטוף בפני האישה שלה, ומיד פורשת את כנפיה ושבה למחוזות הפנטזיה. אבל כימרה זו, כמו רבות אחרות, נהפכה למציאות; ויש לה דרישות ופקודות משלה, להן חובה להישמע..."

היקף היריעה של התכנית, הכוללת גם היסטוריה וגם ביקורת חברתית, ניתוח של הרוע הטמון בה, דיון על עקרונותיה, מסמיכה אותי, כך נדמה לי, להעניק ליצירה את הכותרת שתחתיה היא מופיעה כעת – "הקומדיה האנושית". האם מדובר בכותרת שאפתנית מדי? האם היא לא מדויקת יתר על המידה? על זאת, כאשר היצירה תושלם לבסוף, הציבור חייב להכריע..."

(כימרה – במיתולוגיה היוונית: מפלצת בעלת ראש של אריה, גוף של עז וזנב של נחש או דרקון)

מתוך ההקדמה של בלזאק למהדורה הראשונה של "הקומדיה האנושית", 1842

נולד ב-20 במאי 1799, בטור שבצרפת למשפחה בורגנית ממעמד הביניים. אביו היה פקיד בשירות המדינה ועסקן ציבור ואמו באה ממשפחה בורגנית. לא היתה לו לפיכך הזכות לתואר "דה" שאימץ לעצמו. בשנת 1814, עם נפילת נפוליאון, עברה משפחתו לפריז, שם סיים את "בית הספר למשפטים". במשך שלוש שנים עבד במשרד של נוטריון, אך שאף לקריירה בתחום הספרות. הוריו, שרצו שיהיה עורך דין, נאלצו לקבל את שאיפתו להיות סופר. יצירתו הראשונה, טרגדיה בחרוזים בשם "קרמוול" נכשלה כישלון חרוץ, אך בלזאק הוסיף לכתוב סיפורים עממיים. הוא פרסם בעילום שם ספרי הרפתקאות, ביניהם: "סטני" ו"ארגו שודד הים", אך גם ניסיונות אלה לא עלו יפה. בשנים 1820-1826 כתב יותר מחמישה-עשר רומנים (חלקם בשותפות עם מחברים אחרים), שאותם פרסם בשמות בדויים. ב-1825 החל לעסוק במו"לות ובדפוס, אך שלוש שנים לאחר מכן עמד לפני פשיטת

רגל ופרש מעסקיו אלה. מאז ואילך היה שרוי כל חייו בחובות. בשנת 1829 פרסם את "השוואן האחרון", שהיה הרומן הראשון שהופיע בשמו האמתי. הצלחת הרומנים הראשונים שלו פתחה לפניו את טרקליני פריז. בשנת 1834, כשכתב את "אבא גוריו", עלה בדעתו לחזור ולשלב בעלילה של רומנים שונים אותן דמויות בשלבים שונים של חייהן. הוא גיבש תכנית לקבץ יחד את עבודתו כדי ליצור שלמות אחת, וכל כתיבתו מכאן ואילך הייתה רומן ענק אחד על החברה הצרפתית בדורו, רומן שכלל, בסופו של דבר, כמאה רומנים ונבלות ונקרא בשם "הקומדיה האנושית". בלזאק נהג לחקור את הנושאים שכתב עליהם, לכן היטיב לתאר את המעמדות השונים בחברה הצרפתית. נפטר בפריז ב-18 באוגוסט 1850, חודשים ספורים לאחר נישואיו. כתיבתו של בלזאק השפיעה על מגוון רחב של סופרים, ביניהם: צ'ארלס דיקנס, אדגר אלן פו, מרסל פרוסט, אמיל זולא, גוסטב פלובר, פיודור דוסטויבסקי, ויליאם פוקנר והנרי ג'יימס.

מיצירותיו העיקריות, מלבד "אבא גוריו": "עור היחמור" (1831), "יצירת המופת שנעלמה" (1831), "התליין" (1831), "אז'ני גראנדה" (1833), "החיפוש אחר המוחלט" (1834), "אשליות אבודות" (1843), "קולונל שאבר" (1844), "הדודנית בט" (1846).

אנדרה מורואה, הסופר הצרפתי-יהודי, משווה בהקדמה ל"אבא גוריו" בין עולמו של בלזאק לזה של סופרים אחרים בעלי סגנון; בניגוד לאחרים שגיבוריהם שיקפו את עולמם הפנימי, אומר מורואה, בלזאק יצר בעזרת גיבוריו עולם שלם. זה העולם של זמנו ושל כל הזמנים. בלזאק שרטט את דמותם של אלפיים גברים ונשים, שעבור קוראיו היו לדמויות החיות ביותר מכל דמות חיה שהכיר.

ואולם אי אפשר שלא להבחין בדמיון הרב שבין דמויות מרכזיות ביצירתו של בלזאק ובין חייו שלו. "אבא גוריו" הוא רומן-המפתח של "הקומדיה האנושית". לבד מגוריו עצמו, שתי הדמויות המרכזיות האחרות – ז'אק קולין (וטרן) ואז'ן דה רסטיניאק, הם שני גיבורים שיחזרו ויופיעו בכעשרים כתבים אחרים של בלזאק, והם מגלמים היבטים שונים של הסופר עצמו. לפי וטרן, שני דחפים יש לאדם: הוא רודף אחר הממון ורודף אחר התענוגות. הראשון שבהם הוא תנאי לקיומו של השני. כל השאר בעיניו – צביעות. אין קודים חברתיים, הכול טוב בעיניו. בלזאק, לפי מורואה, הוא סוג של "וטרן": ככל הצעירים בני דורו, מוקסם מהרפתקאותיו של נפוליאון, שואף לכוח, הוא חש שביכולתו להניע עולמות ולהכריעם. וכזה הוא לאמיתו של דבר: "הקומדיה האנושית" היא למעשה ניצחונה של שאיפת הכוח שלו. במאמר מוסגר נציין ששנותיו של בלזאק עד סמוך לכתיבת רומן זה, על רקע המשטרים המתחלפים מאז קץ המהפכה הצרפתית – עלייתו ונפילתו של נפוליאון, שובו של בית בורבון לשלטון, ואחר-כך המונרכיה של יולי 1830 – היו שנות טלטלה מתמשכות: החל בשינויים ומעברים בחיי המשפחה, פנימיות ובתי ספר שלא רווה בהם נחת, ומחנכים שלא רוו נחת ממנו, וכלה בניסיונות כתיבה (בשם בדוי) שלא צלחו, לצד עסקים כושלים (מו"לות, בית-דפוס ובית יציקה לאותיות), ומעל לכול חובות כבדים מנשוא, חובות ונושים שהיו לחלק בלתי נפרד ממסכת חייו של בלזאק. ועוד כותב מורואה על משיכתו לוטרן, שאף כי בלזאק לא היה נוהג לעולם כמותו, הוא רוחש לו חיבה, הן משום הערכתו לכוח שייחס לדמות זו, הן משום הערכתו לציניות שאיפיינה אותו, בניגוד מוחלט לצביעות. ומעל לכול – וטרן מסוגל להיות נאמן. פושע – כן, בוגד – לא. את מי בלזאק איננו מחבב? את העלמה מישונו(תפקיד שהוענק לפוארה במחזה שלפנינו), על שהסגירה את וטרן... בחייו האישיים היה בלזאק מיווד עם אז'ן-פרנסואה וידוק, פושע לשעבר שייסד את המשטרה החשאית של פריז ועמד בראשה. כנראה היה גם הראשון שהקים וניהל סוכנות בילוש פרטית. אדם זה סיפק לבלזאק חומר גלם רב על אירועים הקשורים לעולם התחתון, ועליו ביסס הסופר את דמותו של וטרן, הוא ז'אק קולין. רסטיניאק מגלם את המעבר מעולם האשליה של המתבגר אל התנסותו הקשה ורבת התפוכות של הגבר. בהיותו צעיר המגיע מהפרובינציה מלא תחושות טובות כלפי הזולת וכלפי העולם, הוא גדל להיות בוגר חסר אמצעים, כמו בלזאק שידע מחסור בפריז של תקופת הרסטורציה, תקופה שבה אהבה וכבוד נקנו בכסף. גברים צעירים הגיעו אליו בזכותן של נשים, ונשים – בזכותם של קשישים. בלזאק כרסטיניאק, נקרע בין שתי אמות המידה: חברות נאמנה – הוא חש כבוד רב לאותן נשמות יתרות, אותן הנשים שגילו נדיבות כלפיו – ועולם התאוות וסערות הרגש שחוהה, ובכל מחיר שאף לחצות. דמותו של רסטיניאק תשוב ותופיע במקומות אחרים ביצירתו של בלזאק כמי שדווקא הגיע למעמדות מובחרים, חברתיים וכלכליים, והוא יאמר: "אין בנמצא ערכים אבסולוטיים, יש רק נסיבות..."

השמחה הילדותית שמספקת לרסטיניאק חברתן של נשים בנות האצולה הפריזאית, אומר מורואה, אינה שונה משמחת הקרבה שמציפה את בלזאק בחיקה של המרקיזה דה קאסטרי ובחיקה של מאדאם האנסקה, שעתידה להיות אישתו בסוף חייו הקצרים. דמותו של האב גוריו משקפת ביותר את הדמויות הבלזאקיות האופייניות. בתיאורן האמנותי של דמויות אלה מפליא בלזאק בהצגתו את הרגש, שגדל ותופח לממדים מפלצתיים, נהפך ל"סרטן של הנשמה", ובסופו של דבר חונק את כולם. בלזאק מוליך את הגיבור מווייתור לווייתור, מהקרבה להקרבה, עד הסוף המר. "מזימה" כלשונו של מורואה. ובתמונת הסיום, לאחר קבורתו של גוריו, שב רסטיניאק ושם פעמיו אל עבר מעונה של מאדאם דה נוסינגן. "המעגל נסגר", אומר מורואה, "השחיתות מוצתה, והדמעה האחרונה זלגה". רסטיניאק ובלזאק נחווים לכבוש את פריז. אין רגשות אשם, העולם הוא כפי שהוא, ובלזאק אינו שופט את גיבוריו. הוא מתעלה מעבר לכך. הוא איננו מעצב את העולם, הוא מצייר אותו.

שום רומן של בלזאק, מסכם מורואה ואומר, איננו שלם כ"אבא גוריו". סופר צרפתי אחר, פרנסואה מוריאק, רואה ב"אבא גוריו" מעגל תנועה שממנו משתרקות שדרות היער האנושי של בלזאק".

מרגלית גז

בלזאק - יוצרו של מיתוס הכרך המודרני

תחריט לספר: מוזיאון בלזאק, פריז

ראסטיניאק הולך לשקע עצמו במבוכי החברה הגבוהה, מתוך רצון עז לבצר לעצמו מעמד רם בתוכה. ואין ספק שראסטיניאק הוא בבואתו של בלזאק, העלם הפרובינציאלי שאף הוא יצא בשעתו למסע כיבוש דומה. בלזאק מתאר את פריז בכמה מספריו. התיאור הנרחב ביותר מצוי בתחילת הסיפור "הנערה זהובת העין". אבל הוא חוזר ומתאר צדדים שונים של פריז ב"דודן פונס", "בית החתול המשחק בכדור", "אשליות אבודות", "תפארתן ומצוקתן של הקורטיזאנות", "חבצלת העמק" ועוד. הוא חוזר לפינות הנידחות ביותר של הכרך, מגלה את המסתתר מעינו של הצופה הרגיל, עד שהעיר מצטיירת כ"קן נגעים עשן שעל גדות הסינה". ומסתבר כי מקום זה הרוחש חיים, הסואן בכל שעות היום והלילה, המלא המולה ותנועה – אינו אלא הגיהנום המודרני, שווה הערך של התופת של דאנטה, מקום שבו אדם לאדם זאב... "פריז מושכת אותו בחבלי קסמה; הוא אוהב אותה למרות שחיתותה... בלזאק הוא יוצרו של מיתוס הכרך המודרני, עיר האורות וגני העדן החשאיים, פריז המסוכנת, המפתה, זו שאין לעמוד בפניה... הוא הסופר הראשון שידע לתאר כרך מודרני בהתלהבות... (א. האוזר)

עצם השם שנתן בלזאק ליצירתו מרמז על זיקה אל דאנטה. כביכול נועדה "הקומדיה האנושית" להיות לתקופת הרסטורציה ומלכות לואי פיליפ, מה שהייתה "הקומדיה האלוהית" לתקופת ימי הביניים באיטליה. וכשם שיצירתו של דאנטה הייתה מעין סך הכל וסיכום של עידן, כך גם יצירתו של בלזאק תשמש בחינת מאזן וחתומה לעידן שלה. וההבדל העיקרי הוא בזה שבמרכז עולמו של דאנטה עומד האלוהים, ואילו בטבור יצירתו של בלזאק – האדם. חמש מאות שנה המפרידות בין שתי היצירות הגדולות האלה מבליטות גם את השוני שבין תפיסות העולם המצויות בגרעינן. בלזאק אינו מאמין עוד כי הכוח השמימי מדרך ומכוון את האנושות במהלכה, אלא איווי האדם. והאדם הזה – יצר ליבו רע מנעוריו. בלזאק מתאר את החיים בצרפת של המאה ה-19 כחיים אכזריים ודורסניים, אלימים ומרושעים. ובמרכז העלילות עומדת פריז, שאינה מצטיירת כאן כעיר האורות דווקא, אלא כעיר המדוחים והתעתועים. "זירת המאבק" לכל השואפים לממון, תהילה, תענוגות. פריז היא האתגר לאיש הצעיר היוצא לכבוש את העולם. ראסטיניאק (בסיומו של "אבא גרויו") עומד על גבעת בית הקברות "פר לאשז", מסתכל על נצנוצי האורות של העיר הרובצת על גדות הסינה, ומתכוון לצאת עמה למאבק מר, מאבק לחיים או למוות.

מתוך "בלזאק והקומדיה האנושית" מאת א.ב. יפה. הוצאת מ. מזרחי, 1971

תחריט לספר: מזיאוון בלזאק, פריז

הכל הוא החומר

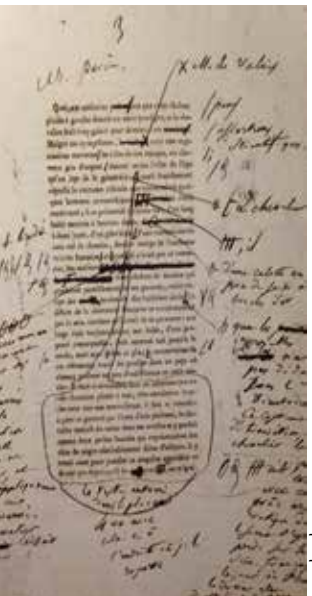
בשנים 1832 עד 1836, גילה בלזאק את סודו הגדול: הכל הוא חומר: המציאות היא מכרה לא אכזב שעה שיודעים לחצוב בו. אין צורך אלא להתבונן כראוי, וכל אדם נעשה שחקן בקומדיה האנושית. אין רם ואין שפל: אפשר לבחור בכל, העולם אינו יכול להניח ידו אף מאחת מבחינותיו. כל שלביו של הסולם החברתי צריך לציירם, את הצייר ממש כמו את עורך הדין ואת הרופא, את הכורם, את השוערת, את הגנרל ואת הטוראי, את הרוזנת ואת זונת החוצות הקטנה, את נושא המים, את הנוטריון ואת הבנקאי. כי כל התחומים הללו פועלים זה על זה, כולם נוגעים זה בזה. ממש כשם שיש לציין את כל סוגי האופי: השאפתני והכילי, התככן והישר, הבזבזן והקמצן – את כל גוני המין האנושי ואת כל גוני משחקו. אין צורך להמציא ללא חשך נפשות חדשות, אפשר לחזור ולהעלות אותן דמויות על ידי ציורים נאותים; רופא אחד או שניים ישמשו במקום כל הרופאים, בנקאי אחד במקום כל חבריו, באופן שאפשר להקיף במסגרתה המצומצמת של יצירה אחת היקף רחב מאין כמוהו. הולך וגובר אצל בלזאק הרגש כי, כדי לשלוט בכל עטרת השפע הזו, עליו לתכן לו סוף סוף תכנית: תכנית חיים, תכנית עבודה; הרגש כי הוא, מחבר הרומנים האמתי, אסור לו שיעמיד רומנים זה בצד זה, אלא עליו להחדירם זה בזה, עליו להיות איפוא "ולטר סקוט בצירוף אדריכל. ה"ציורים מן החיים האינדיבידואליים" אינם מספיקים; העיקר הם "היחסים שבין אלה לאלה".

עדיין לא גילה בלזאק את התפיסה של 'הקומדיה האנושית' במלוא היקפה, ועוד עשר שנים עתידות היו לעבור עד שהבחין בתכנית בבירור. אבל דבר אחד ברור אצלו: והוא כי ביצירתו לא תוכל יצירה אחת להתייבב בצד חברתה במישור אחד, אלא עליו להקים קומה על גבי קומה. ב-26 באוקטובר 1834, כשעוד לא ידע את הממדים שעתידה יצירתו ללבוש בפועל, הוא כותב:

"סבור אני כי ב-1838 יהיו שלושת החלקים של היצירה העצומה הזאת, אם לא מוגמרים, מכל מקום מוצבים, ואפשר יהיה לדון על כללם. מחקרי המידות יציירו את כל הסוגות החברתיות, בלא שישכח לא מעמד חיים, לא אמנות, לא תחום חיים, לא תחום חברתי, לא מחוז צרפתי, לא שום דבר מן הילדות, מן הזקנה, מגיל העמידה, מן המדיניות, מן המשפט, מן המלחמה. משנקבע זאת, וההיסטוריה של לב האדם תותווה חוט בחוט, וההיסטוריה החברתית תונח בכל חלקיה, הרי היסוד. לא יהיו אלו עובדות דמיוניות, יהיה זה מה שמתרחש בכל... תודעת המשימה הזאת אשר לפניו קובעת מעתה את חייו של בלזאק. הוא, אשר לפני שנה או שנתיים, עדיין חש את עצמו מתחיל, מוצא בהרגשת הכוח המיוחד לו וגדלות ייעודו תודעה עצמית של אישיותו, תודעה קשה כנחושת ואין דבר העשוי לזעזעה." בספטמבר 1835 הוא מכריז:

"רוצה אני למשול בעולם הרוח של אירופה; עוד שנתיים ימים של אורך רוח ועמל ואני אפסע על כל ראשיהם של אלה שבקשו לקשור את ידי, להשהות את מעופי! הרדיפות, העוול, נותנים בי אומץ נחושה".

והוא מסיים באקורדים רחבים:
"ממדיה העצומים של תכנית המקיפה כאחת את ההיסטוריה של החברה ואת הביקורת עליה, את ניתוח רעותיה ואת הדיון בעקרונותיה, מייפים את כוחי, נראה לי, להעניק ליצירתי את השם שבו היא מופיעה כיום: 'הקומדיה האנושית'. מתוך 'בלזאק' מאת שטפן צווייג, תרגום: אוריאל שלח. הוצאת 'קרני', תשי"ב

עמוד מתוך כתב היד המקורי של בלזאק

תחריט לספר: מזיאוון בלזאק, פריז

מתוך "בין שתי ערים" מאת צ'רלס דיקנס

"ועתה, בשוב הקדרות לסנט אנטואן, לאחר שאור חולף גירש אותה לרגע מפניו הקדושות, כבדה החשכה פי כמה – קור, זוהמה, חולי, בערות ומחסור, אלה האדונים ששירתו בפמליה של אנטואן הקדוש – כולם אצילים רבי כוח; אך במיוחד זה האחרון. אנשים שנכתשו שוב ושוב כתישה איומה בין אבני הריחיים, ולא דווקא אלה מן האגדה שהופכות זקן לצעיר, רעדו בכל פינה, נכנסו ויצאו בפתחים, הציצו מכל חלון, הצטמררו בשרידי מלבושים שהרעידה הרוח. הם נכתשו באבני הריחיים שהפכו צעירים לזקנים; לילדיהם היו פני ישישים וקולות רציניים; ובהם ובפניהם הזקנות, בכל קמט ישן וחדש, נחרת האות, 'רעב'; הוא שלט בכול, הרעב נדחק לצאת מן הבתים הגבוהים, מבין הבגדים העלובים התלווים על מוטות וחבלים; הרעב סתם את הפתחים הפרוצים בקש וגבבה ובסחבות ונייר; הרעב נשקף מכל שבר עץ בערמה הקטנה של עצים להסקה שניסר האיש; הרעב השפיל מבט ממרומי הארובות שלא העלו עשן, ונשא מבט מן הרחוב המזוהם, שהאשפה בו כבר לא הכילה דבר הראוי למאכל. הרעב היה חרוט על מדפי המאפייה, בכל כיכר זעירה במלאי הזעום של לחם תפל; בחנות הנקניקים, בכל תערובת בשר כלבים שהוצעה למכירה. עצמותיו היבשות של הרעב שיקשקו בין הערמונים הקלויים במחתת הגחלים; הרעב נקרע לחלקיקים בכל דייסת שיירי תפוחי אדמה זולים שטוגנו בטיפות שמן סרבניות אחרונות."

תרגום מרים יחיל-וקס, הוצאת כנרת-זב"ם, 2011

וטרן:
"ואכן היה מומחה בכל: כלי שיט, ים, צרפת, ארצות ניכר, עסקים, בני אדם, מאורעות, חוקים, בתי מלון ובתי כלא. אם הדבה מישהו להתאונן, מיד היה בא ומציע את שירותיו. כמה וכמה פעמים הלווה כסף לגברת ווקה ולאחדים מדייריה; אלא שכל בעלי החוב נוח היה להם שימותו משלא יפרעו את חובם, שכן על אף ארשת פניו החביבה היה מטיל עליהם מורא במבט ממבטיו, שהיה חודר ונחרץ."

מתוך הספר

בלזאק הוא אחד המעטים בין גדולי הספרות, אשר מספר שולליו הוא כמעט כמספר מעריציו, לדעתי, דבר זה הוא לזכותו. לפי שיצירותיו אינן מונחות ברוגע עילאי בפנתיאון הקלאסי של ארון הספרים, אלא כל העובר על פניו אינו יכול שלא לפתוח מיד בוויכוח עירני ביותר איתו. מתנגדיו טוענים טענות צודקות כנגד מצבים מלאכותיים, שיצר לפעמים כדי לסבך את העלילה, וכנגד דמויות מופרכות ואפקטים זולים. הוא נהג להגזים הגזמות. אמת נכון הדבר! כל דמויותיו גדולות, לפחות ככפליים מן הגודל הטבעי. הדמויות שלו אינן כבמציאות – הן יותר מציאותיות מן המציאות. אכן, הוא עצמו האמין, בכמה מהן יותר משהאמין במה שראו עיניו. מה נוגע ללב אותו סיפור, שנמסר לנו מפי בני דורו, כי בהיותו מוטל על ערש שווי ובדעתו, כי אפסה כל תקווה להציל את חייו אמר: ”אילו היה כאן ביאנשון, היה מוצא לי תרופה!” והרי ביאנשון היה פרי דמיונו, הרופא המצוין החוזר ומבצבץ כמעט בכל הרומנים שלו.

הבנקאים של בלזאק עשירים יותר מכפי שהיו באמת בימי הרסטורציה ובימי לואי פיליפ; היצאניות שלו מופקרות ותקיפות יותר מכפי שהיו במציאות אפילו בימים ההם; הפושעים שלו הם צירוף כפול ומכופל של פושעים אשר הכיר בדיעבד. אך הפרופורציות של היחסים וממדי הנפתולים – שיעורי אמת הם, וכך נוצרת תמונת חיים אמיתית, מוארת בזרקור אינטנסיבי, שכל קרניו – על האדם! אינטנסיביות זאת של האנושי, ”האנושי יתר על המידה”, היא הסוד של כוח המתחיות אשר לפרוזה הזאת. וזהו טעם הפגיעה שהוא פוגע בחסידי הספרות בספרות. אך נכון בתכלית הוא הפסוק שפסקו: כל המעוניין בחיים אי אפשר לו שלא להתעניין בבלזאק.

הקרע הפנימי של הדור ההוא דרש כוח אדירים כדי להתגבר עליו תוך כדי ראיית המציאות. דמויות גמלוניות מפושקות רגליים עמדו וסוליותיהן משני עברי התהום. נעורים משופעים בזיכרונות המהפכה הגדולה שחלחלו בדמם של בעלי ההשקפות הריאקציוניות, נעורים שיכורים מן העלייה הנאפוליטנית, הבטוחים בוודאות כי אפשר לעלות לגדולה כמעט מאפס ואין. בני המעמד השלישי, הכובש לו עמדה בחברה, בעולם, והם מתבגרים ומסתבר להם, שאין זו עמדה של מלכים ורזנים, אלא עמדה של בנקאים, חנוונים גדולים ומשרתיהם. תהפוכות הלב שנכוננו לאלה – לבלזאק עצמו, לגיבוריו – ראסיניאק, רפאל די ואלנטן, לוסין די רובאמפרה, אובדן האשליה ופולחן האשליה כאחת. איזה כוח איתנים דרוש כדי להפוך את הדברים הללו ליצירה.

גיבוריו של בלזאק, כשהם מגיעים לציניות – הרי היא מסוכנת שבעתיים, לפי שגם את עצמם הם מרמים בציניות, בלכתם אל כיבוש השלטון בכל האמצעים, באמונה שבהיותם עם בעלי השלטון, יבוא יום והכל יכופר להם. יש משהו מפחיד ביחסו של בלזאק אל מעמד האצילים ובעלי ההון. תמיד ביקש להיות אחד מהם (בתוספת תואר האצילים ”דה” שנטל לעצמו ללא שום זכות פורמאלית) וברומנים שלו הניח את כל היסודות ההורסיים את האשליה לגבי אותו מעמד ויצר את הדמויות האדירות והמשמידות שלו. כל משפחות האצילים המופיעות ב”קומדיה האנושית”, כל אותם ד’אספר, סיריזי, גראנוויל, די מורסי – כמעט ואינן מוצא בהם אפילו אחד שהוא בעל פרצוף אנושי סימפטי. יהירות, התחסדות, זלזול בבני אדם, תאוות בצע ותאוות כבוד. פשעים בסתר. הרי זו כל אותה החברה. בעלים בוגדים בנשותיהם ונשים בבעליהן ובגידותיהם מקודשות כאן על פי המסורת החברתית. יצר ההתהדרות של הנשים – יחסיהן עם מאהבים המנצלים אותן – דוחק אותן אל זרועות הפשע: אל עסקים בלתי כשרים עם מלווים בריבית ורמאות בלתי פוסקת. לעומתם יוצר בלזאק שתי דמויות מן העולם התחתון, שהן המחאה הגדולה נגד כל השקר המסורתי הזה: המלווה בריבית גובסק, והפושע ווטרן. ההיו הדמויות הללו נקמתו של בלזאק הסופר, האמן הגדול, בדה בלזאק, המתאווה להיות איש החברה הנעלה? הוא עמד לפני הקרע שבדורו גם כחולם, גם גלוי עיניים. מלא תשובות ופחדים, אך בעל אומץ שאין דוגמתו, הוא לא חשש מפני סימני השאלה. בלזאק כתב ספרים רבים כל כך – אך כולם היו לספר אחד. אנדרה ז’יד אומר באיזה מקום, שאין לדון על הרומנים הבודדים שלו, ואין לשקול כל ספר וספר לחוד, אלא יש להתרשם מן ”הקומדיה האנושית” כולה כיצירה אחת, כי רק אז נרגיש מה גדולה היא היצירה הזאת. אך מתוך היצירה הזאת עולים, לעיתים, פסוקים בודדים, שנדמה והיה די בהם בלבד, כדי להוכיח את גדולתו של הסופר הזה (שעל אף הכל, איננה צריכה ראיות כלל). ”פריז היא מקום של אימים”. מה אפשר להוסיף לניתוח הפסיכו-סוציולוגי שבפסוק האחד הזה? האירוניה החכמה הזאת, הבאה בטון של קביעת עובדה, תיאור של מצב נפשי וחברתי כאחד.

מתוך ”הערות על הנושא בלזאק” (בשנת ה-150 להולדתו). **לאה גולדברג**, ”על המשמר” 5.08.1949

בין עולם חדש לישן

במרבית עבודותיי, בין אם בגלוי או בנסתר, אני מוצאת את עצמי שבה להתמודד עם הנושא של הורים וילדים: אימא ובן, אב ובנותיו. כך במחזותי הראשונים עוד בימי האוניברסיטה וכך גם היום במשיכה לעיסוק בחומרים ולדמויות כגון: פראדל ושפרה מ"אדם לא מת סתם", דאפי ואחיה המת בהצגה "המאהב" ובהצגה הנוכחית גוריו ובנותיו וראסטיניאק ואמו. החזרה שלי אל נושא זה היא בחלקה מטעמים ביוגרפיים וקשורה למשקעים שאני נושאת עמי מילדותי אך בעיקרה, היא ניסיון לחקור את הגרעין המשפחתי כמיקרוקוסמוס לחברה כולה. על מיטת חוליו אומר גוריו: "המולדת תאבד אם תירמסנה ברגלים זכיות האבות".

הלוא זה ברור, החברה והעולם, סובבים על ציר המשפחה.. ואם לא יאהבו הבנים את הוריהם - יתפורר הכל.. המחזה מציג עולם שבו ערכים כמו מוסר ומשפחה התחלפו בערכים של מעמד וכסף. דור האבות, המיוצג על ידי גוריו ומשפחתו של ראסטיניאק, הוא דור של אנשים קשי-יום שהרוויחו את כספם בעבודה קשה ולעומתם ניצבים הצעירים, המבקשים לטפס במהירות מעלה בשלבי הסולם החברתי ותוך על לימודים ואף עצימת עיניים מן המותר, הראוי, ואף החוקי. מה שעניין אותי בעולם שבלזאק צייר בספרו, הוא הכוח שיש לחברה, החברה היא המסובבת והמחוללת והיא חזקה מכל הדמויות.

השאלה שהעסיקה אותי, היא שאלת המחיר שהאדם נדרש לשלם במידה והוא מעוניין לקחת חלק בחברה, האם אדם יכול לחיות בפרז אך לא לחיות אך ורק לפי חוקיה? האם ניתן להצליח בפרז ולשמור על ערכי הבית? האם אב הדואג לבנותיו ושואף להצלחתן בחברה הפריזאית - מסייע או פוגע בהן כשהוא מחתן את בנותיו לבעלים ממעמד גבוה להן? האם האימא של ראסטיניאק טועה בשולחה כסף לבנה?

שחר פנקס, מחזאית, דצמבר 2014

בין חומר לצבע

"אבא גוריו" היא הצגה תקופתית, עיבוד לרומן שנכתב במאה ה-19, העוסקת, בין היתר, בפערים חברתיים. חשוב היה לי לשמר את רוח התקופה אך לא להעתיק תלבושות תקופתיות אחד לאחד. כמעצב שמגיע מרקע של אופנה, רציתי לתת ביטוי לפן האמנותי באמצעות תחכום בגזרות, בחיבורים הצבעוניים ובחומרים מהם עשויים הבגדים. האתגר שלי היה לנסות וליצור הקצנה בין האופן שבו ייראו העניים לבין האופן שבו ייראו העשירים. גזרות מתוחכמות, אלכסונים, א-סימטריה וזוויות מעט עקומות היו האמצעים בהם השתמשתי כדי ליצור את ההקצנה הזו, שבאה לידי ביטוי הן מבחינת הצבעים והן מבחינת החומר, ויצירת הקונטרס ביניהם על הבמה. בעוד שבלבוש הדמויות העניות השתמשתי בגוונים כחולים, אפורים, חומים, בבגדי העשירים השתמשתי בגווני ארגמן וירוק. אחת הסיבות לשימוש בגווני הירוק, הייתה העובדה שצבע זה שמסמל קנאה, הוא מוטיב מרכזי במחזה. מבחינת הבדים-בגדי העשירים עשויים משי, קטיפה וצמר, בעוד שבגדי המעמד הנמוך עשויים מכותנה ופשתן. גם העיבוד של הבגד היה חשוב במקרה זה ונעשה ניסיון לגרום לו להיראות ישן ומרופט. משום שיש בהצגה חילופי בגדים מהירים, הייתי צריכה ליצור תלבושות שנותנות תחושה של שכבות, אך למעשה הן נלבשות בפעולת רוכסן אחת. וכך, באמצעות החומר והצבע, יכולתי ליצור, בין היתר, מצב אבסורדי שבו בת הלבושה במחלצות ומגודרת בתכשיטים, מבקשת כסף מאביה הלווש בבגדים מרופטים ומצבים נוספים בהצגה הממחישים את ההקונפליקט בין החומר לצבע ובין המעמדות השונים.

מאור צבר, מעצב התלבושות, נובמבר 2014

אקורדיון, מפוחית ופסנתר

בזכות החזון היצירתי, ההתלהבות הכנה והניווט המדויק של שיר גולדברג ושחר פנקס-הצלחתי להיסחף אל ים ההשראה של המוזיקה הצרפתית ולדלות אותה מתוכי.

מאז ומתמיד הייתה בי אהבה גדולה והערכה עמוקה למורשת התרבות הצרפתית והפעם, לקראת הלחנת המוזיקה ל"אבא גוריו", חזרתי להתרפק על המוזיקה של מוריס שבלייה, אדית פיאף ואחרים. נשמתי לתוכי את זיכרונות פריז האישיים שלי, את מראה, את טעמיה ואפילו התחלתי לעשן סיגריות צרפתיות..

המשקל של השלושה רבעים והשש שמיניות(הוולס הצרפתי) החל לפעום בי. מוזסים צרפתיים צפו ועלו בנשמתי, והמוזיקה שיצאה ממני בזרימה קולחת נשמעה לי צרפתית-אותנטית. כלי סולו אופייניים למוזיקה הפריזאית-אקורדיון, מפוחית ופסנתר, הם הכלים הנוכחים לרוב. גם התזמור בסגנון קברטי פריזאי. לסיכום-כל חוויית היצירה להצגה זו הינה פרי של מסע פנימי והתחברות מיסטית לצרפתי הקטן המקנן בי ושמעולם לא ממש הכרתי.

שלמה גרוניך, נובמבר 2014

אבא גוריו:

"אילו היטיבו להכיר אותו אפשר שהיה מתעורר בהם עניין לתהות על הבעיה המשתקפת במצבו הגופני והנפשי. אלא שאין לך דבר קשה מזה. אף על פי שניתן היה לברר על הנקלה אם אמנם היה גוריו סוחר אטריות, ומה היה גודל רכושו, הרי הזקנים שהתעוררה בהם סקרנות כלפיו לא היו יוצאים מגבולות הרובע וחיו את חייהם צמודים לאכסניה, כמוהם כצדפות הדבוקות לסלע; ואשר לצעירים, הרי המערבולת המיוחדת של חיי פריז השכיחה מהם, מיד בצאתם מרחוב נב-סנט ז'נבייב, את הישיש המסכן והנלעג".

מתוך הספר

"פריז, ביצה משונה.. אלה המתלכלכים בה בנסעם בעגלה הם אנשים הגונים, ואילו שיתלכלכו בלכתם ברגל יקראו נוכלים. אם איתרע מזלך ונתפסת כשברשותך רכוש קל ערך שלא בהסכמת בעליו, תוצג לראווה בבית המשפט, אבל אם תגנוב מיליון, תצוין ותובדל לטובה בטרקלינים".

מתוך הספר

ראסטיניאק:

"כה נאה היה, כה צעיר, כה מהודר בלבשו!
משמצא עצמו מושא לתשומת לב הגובלת
בהתפעלות שוב לא נתן דעתו על אחיותיו
ודודתו העשוקות, אף לא על רתיעותיו הנעלות.
מעל לראשו ריחף אותו שד שכה נקל לראותו
כמלאך, אותו שטן בעל כנפיים ססגוניות הזורע
אבני אודם, יורה חיצו זהב לעבר ארמונות,
מעטה ארגמן על נשים, מטיל ברק אווילי על
כסאות מלכות, שהיו כה פשוטים במקורם;
הוא האזין לקול אלוהי התפלות המתדמה לקול
ענות הגבורה."

פוארה:

"מר פוארה היה כמעין מכונה, בצאתו ובעובורו,
כצל אפור בגן הצמחים, לאורך אחד משדרותיו,
לראשו כובע ישן, ידו אוזת בקושי את מקלו
בעל גולת השן שהצהיבה, שולי רדינגוטו
הבלויים עפים ומתבדרים באוויר ומכסים
אך מעט את המכנסיים נראים כריקים ואת
הרגליים העטופות גרביים כחולים וכושלות
כרגלי שיכור..."

ויקטורין:

"היה בקורותיה כדי לספק נושא לספר. אביה
סבר שיש לו סיבות מספיקות להתכחש לה;
הוא סירב להחזיקה בקרבתו, לא הקצה לה
אלא שש מאות פרנק לשנה, וכיזב בדבר נכסיו
כדי שיוכל להוריש אותם לבנו בלבד."

הוויקונטית דה בוזאן:

"אם ברצונך להצליח במהרה, עליך להיות
עשיר ובכדי להיות עשיר.. צריך אדם ללכת
בדרכים נועזות ולא, ישקע בבינוניות.. אם יש
לך חשק ליהנות מהאוכל, חייב אתה לדעת
ללכלך את הידיים, עליך רק לדעת גם לרחצן,
לרחצן כהוגן-בזה כל מוסר זמננו."
"נהוג בעולם הזה כיאות לו, אתה שומע?..
הקשב טוב, קראתי הרבה בספר החברה, פעם
עוד תמימה הייתי -היום ידוע לי הכל.. הכה
בלי רחמים, אז יפחדו ממך. ראה את הגברים
והנשים כסוסי הדואר שהנך משאיר בכל
תחנה לגווע-רק ככה תגיע למרום משאלותיך.
אתה שואף להצליח, נכון? רוצה לעלות? יפה
אעזור לך. והצעד הראשון יהיה בכך שנשיג לך
אישה, עליך לדעת כי מאומה לא תשיג בפריז
אם לא תמצא אישה אשר תיתן לך את לבה.
אבל הישמר לך, אם יתעורר בך רגע אמיתי
הצנע אותו פן תחדל מהיות הטבח ותהיה
הזבח."

דיירי המעון:

"האוכלים באו זה אחר זה, הפנימיים
והחיצוניים, בירכו זה את זה לשלום והחליפו
ביניהם דברים תפלים ברוח ההתחכמות
המשונה, המיוחדת לחוגים ידועים בפריז,
התחכמות שהאיוולת היא אחד מיסודותיה
העיקריים וכל ערכה בהעווייה או בדרך הביטוי.
בליל לשון זה, המיוחד במינו, הולך ומשתנה
מיום ליום. העיקר בו ההלצה. ואין הלצה
שתאריך ימים - למעלה מחודש. מאורע מדיני,
משפט פלילי, איזה שהוא שיר חדש המהלך
ברחוב, בדיחותיו של שחקן, הכל טוב לכלכל
משחק רוח זה התופס מושגים ומלים ככדורים
וזרקם במחי יד."

מרגלית גז   שרון גל   מרטין עדין   כנרת צור   שלמה גרוניך

שלמה גרוניך (מוסיקה)

זמר, פסנתרן, מלחין ומעבד. למד במדרשה למוסיקה בתל אביב וב-Mannes College of music, ניו יורק. הוציא לאור 21 אלבומים, ביניהם אלבומי האחרון "אחרי הכל", אלבומי סולו: "צמר גפן מתוק", "למה לא סיפרת לי", "נטו LIVE" ועוד, שיתופי פעולה: "מאחורי הצלילים", "קצת אחרת", "מקהלת שבא" ועוד. הלחין עד היום כ-1,000 יצירות - החל משירי פופ וכלה ביצירות לתזמורת ומקהלה, לטרטי קולנוע רבים (ביניהם "קרקס פלשתינה", "מתחת לאף", "אלף נשיות קטנות", "אבא גנוב", "סיפורי תל אביב", "מקס ומריץ", "מעבר לים"), מופעי מחול (ביניהם ללהקת "בת שבע", "ענבל", "קול ודממה"), תכניות טלוויזיה (ביניהן "זהו זה!", "תקומה"). הלחין מוסיקה לעשרות הצגות, ביניהן: "מעגל הגיר הקווקזי", "המאהב" לתיאטרון הבימה. "טרטיף", "מאחורי הסורגים", "מחול המוות", "משיח", "סינדרלה", "הכפיל" ו"אייר" לתיאטרון חיפה. "אגדת חורף" לתיאטרון החאן. "אילוף הסוררת", "קומדיה של טעויות" ו"מפיסטו" לתיאטרון באר שבע. "ברקיע השביעי" לפסטיבל עכו. "פצפונת ואנטון", "הרקדן" ו"תעלומת המילים הבודדות" לתיאטרון אורנה פורת. הלחין מחזות זמר לחו"ל, ביניהם: "Amerika" עפ"י קפקא, שהוצג בארצות הברית ובישראל, "הגולם" שהוצג בפראג, "טייס החלומות" שנכתב והוצג ביפן. בין הפרסים בהם זכה: 3 פרסי האוסקר הישראלי, 3 פרסי אקו"ם, פרס "כינור דוד", פרס השופטים בפסטיבל קוניאק, אות מיזם האיכות, פרס אמונה, פרס יוניסגו, פרס ליבהר, Gold Camera Award.

כנרת צור (דרמטורגיה)

בוגרת המגמה לבימוי בחוג לאמנות התיאטרון, ולימודי תעודת הוראה בתיאטרון לבתי"ס על יסודיים, אוניברסיטת תל אביב. עבדה כרכזת מערכת ותחקירנית בטלוויזיה. עוזרת במאי, מפיקה ומנהלת הצגות בעשרות תפקודים בתיאטרון ביניהן: "סתיו ימיו", "אנטיגונה", "על החיים ועל המוות", "מעגל הגיר הקווקזי", "מלחמת אחים", "מותו של סוכן", "מרי לו", "אנה פרנק", "ארטון", "מניין נשים", "זמן אמת", "אכזר ורחום", "כוכב יאיר", "נתתי לה חיי", "רעל ותחרה", "נפגעי חרדה", "ארץ חדשה", "שירי המלחמה", "ליזיסטרטה", "המאהב", "חשמלית ושמה תשוקה". זוהי עבודתה הראשונה כדרמטורגית.

מרטין עדין (עיצוב תאורה)

עיצב תאורה להפקות תיאטרון, מחול ומוסיקה בארץ ובעולם. בשנת 2009 הצטרף לקבוצת פירומניה" ומאז הוא יוצר שותף בכל עבודות הקבוצה. בין עבודותיו: פסטיבל עכו, פסטיבל ישראל, הפסטיבל הבינלאומי להצגות ילדים ונוער, המשכן לאומיות הבמה, תיאטרון הקאמרי, תיאטרון הבימה, צוותא, תיאטרון תמונע, פסטיבל עכו, סטודיו למשחק ניסן נתיב. זוכה פרס עיצוב התאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים (2005) זוכה פרס "קיפוד הזהב" על עיצוב תאורה (2011).

שרון גל (תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת ביה"ס למחול במכללת "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון 2009 לכוריאוגרפיה על עבודתה זו), "מסייה דה פורטוניאק", "ארץ חדשה", "השבעה", "אלוהים מחכה בתחנה" (קבוצת צעירי הבימה), "המאהב", "הקמפן", "חיזור גורלי" (תיאטרון הבימה). "האדרת" (ת. החאן), "מגירות" (סמינר הקיבוצים), "מסעות אודיסאוס" (ת. גשר).

מרגלית גז (שפה ודיבור)

בוגרת החוגים ללשון עברית וצרפתית (B.A.) וקומוניקציה (M.A.) באוניברסיטה העברית וקורס מדריכי לשון ב"רשות השידור". מתרגמת מחזות מצרפתית ושירה עבור "בימת שיר" ב"קול ישראל". הייתה יועצת הלשון של הטלוויזיה הישראלית ושל ערוץ 2. תרגמה סרטי תעודה מאנגלית ומצרפתית בטלוויזיה הלימודית. מפיקה פרויקטים בתחומי חברה ותרבות הדיבור במסגרת קרן מייסודם של קלוד-פול גז (ניו-יורק, ז'נווה) וריקרדו-אנג'לו גז (תל-אביב). מדריכת טקסט ודיבור ב"בית-צבי".

מאור צבר   ששה ליסיאנסקי   שיר גולדברג   שחר פנקס

שחר פנקס (עיבוד)

מחזאית ודרמטורגית. בוגרת תואר שני בבימוי, הפקולטה לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "תזוזה" - כתיבה ובימוי (תיאטרון האוניברסיטה), "איש לכת" - כתיבה ובימוי משותף עם שיר גולדברג ומשה פרלשטיין (פסטיבל עכו), "פרסאוס ומדוזה" (המשכן לאמנויות חיפה), "בשר - גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה" עפ"י ש"י עגנון, "האדרת" עפ"י גוגול (ת. החאן), "אדם לא מת סתם" עפ"י סיפורי דבורה בארון (זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2014), "המאהב" עפ"י א.ב. יהושע (ת. הבימה). בין עבודותיה כדרמטורגית: "פסטיבל צו קריאה" למחזאות מקורית (תיאטרון צוותא). "אם יש גן עדן", "ארץ חדשה", "השבעה" (כתיבה עם שי פיטובסקי, קבוצת צעירי הבימה), "אורסטס ואלקטרה משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "שירי המלחמה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא" עפ"י ספרו של דר' איזלדין אבו אלעישי, "הקמפן" (ת. הבימה). זוכת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה (2014).

שיר גולדברג (בימוי)

בימאית, בוגרת תואר שני בבימוי (MFA) בחוג לאמנות התיאטרון, הפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה: "אדם לא מת סתם" (זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2014), "המאהב" (ת. הבימה). "מסעות אודיסאוס" (ת. גשר), "תהילה", "האדרת" (ת. החאן), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל, ת. הקאמרי), האופרה "דון ג'ובאני" (האקדמיה למוסיקה ע"ש בוכמן-משה), "בשר גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "חוששים" (ת. תמונע), "קונצרט החליל" (התזמורת הפילהרמונית הישראלית), "היי יפה" (זוכת פרס הבימאית המבטיחה בפסטיבל ישראל על ההצגה 2006 ופרס היצירה המקורית בפסטיבל 2007 encounter, צ'כיה, על הצגה זו) (פסטיבל ישראל, צוותא, תיאטרון החאן, תיאטרון חיפה, תיאטרון הקאמרי), "Walk(wo)man" (פסטיבל עכו 2006). במסגרת עבודות בימוי בבתי ספר למשחק: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "פונדק הרוחות", "מרה סאד", "המדמה", "אנטיגונה", "המשרתות", "רדיו 2", "עשב השדה", "זמן אמת", "נגמר?!". זוכת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה (2014).

ששה ליסיאנסקי (עיצוב תפאורה)

יליד רוסיה. בעל תואר שני באדריכלות. למד עיצוב תפאורה אצל דוד בורבסקי בתיאטרון "טנגוקה" במוסקבה. היה מעצב הבית של תיאטרון "סוברמניק" במוסקבה. עלה לארץ ב-1990. עיצב למעלה מ-150 תפאורות להצגות ברוסיה, ישראל, ארצות הברית, הולנד, בולגריה, צרפת ואסטוניה. בשנים 2001-1995 היה מעצב הבית של תיאטרון "גשר". בין עבודותיו בשנים האחרונות: "התנין" (אסטוניה, 2007), "אוניגין" (ארה"ב, 2008), "משרתם של שני אדונים" (בולגריה, 2009), "חוטם" (ארה"ב, 2009), "העירייה שלנו" (רוסיה, 2010), "המשפט" (רוסיה, 2012), "היפה והחיה" (הבלט הישראלי), "צלילי המוסיקה". לימד באקדמיה "בצלאל", אוניברסיטת ירושלים, אוניברסיטת תל אביב ושנקר. זוכה ארבעה פרסי התיאטרון ישראל, פרס מוזיאון תל אביב, פרס ע"ש משה שטרנפלד, פרס בקבדרגלי בפראג.

מאור צבר (עיצוב תלבושות)

בוגר תואר ראשון במסלול לעיצוב אופנה ואמנויות הבמה ב"שנקר". מרצה במחלקה לעיצוב אופנה במכללת שנקר. בעל סטודיו לעיצוב וייצור תלבושות וכובעים. במהלך לימודיו זכה בפרס "סטגלי הלר לעיצוב מצטיין" וקיבל מלגה על עיצוב תלבושות מטעם "קרן שרת" לסטודנטים מצטיינים. בין עבודותיו: בת. הבימה: "בארבו - שרים 90", "דיבוקים", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "נתתי לה חיי", "הסוחר מוונציה", "ערי מדבר אחרות", "הקמפן". בת. החאן: "תהילה", "הקומדיה של קאלאנדרו", "הצוענים של יפו". בת. חיפה: "טיפול בטנגו", "בת המלך". בת. בית ליסין: "טרטיף". בפסטיבל ישראל: "אבא שלי לא ציפור". להקת המחול הקיבוצית: "פוראמן מגנום", "וכשהגיע לשמש", "אקדום" "אמבלכל". האופרה הישראלית: "סינדרלה", "רחמיו של טיטוס". בת. תמונע: "קאסדה" (אנסמבל תוצרת בית). בת. הסמטה: "סלומה". להקת פרסקו: "פולצינג'לה", "הופלה", "מאיץ חלקיקים". מיומנה: "אדרבא". להקת ורטיגו: "סילווייה". להקת קמע (בת-דור ב"ש): "האמת העירומה", "שרול". במת מיצג: "סיפורי סבתא". בת. שלנו: "איה אווץ' אווה". בת. המדיטק: "הכבשה - 16", "בגדי המלך החדשים" (בשיתוף להקת פרסקו), "אלף לילה ולילה". זוכה פרס התיאטרון לילדים ונוער לשנת 2008 על עיצוב תלבושות להצגה "איה אווץ' אווה". פרס ראשון בפסטיבל חיפה להצגות ילדים לשנת: 2009, 2011, 2014. זוכה פרס יידי הבימה לשנת 2014 על עיצוב תלבושות להצגה - "הסוחר מוונציה". זוכה פרס התיאטרון לשנת 2014 על עיצוב תלבושות להצגה "הקומדיה של קלאנדרו".

שחר רז

שמיל בן ארי

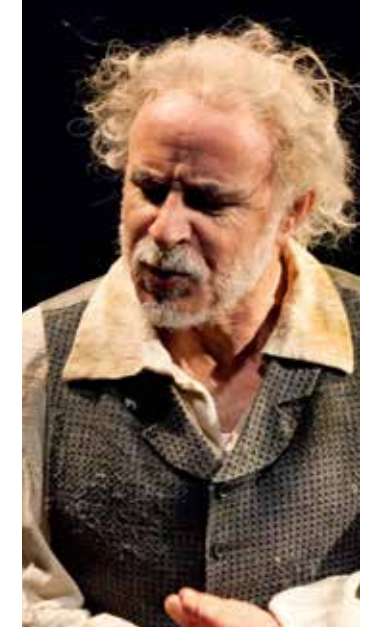
דוית גביש

מאיה מעוז

עידו ברטל

יעקב כהן

דוית גביש(מאדאם ווקה/ אמו של ראסטיניאק)

בוגרת מגמת התיאטרון בתיכון אלון רמה"ש ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, 1994. בין תפקידיה בת. הבימה: "מריוס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי"(גרושה), "בית ברנרדה אלבה"(המשרתת), "יומנה של אנה פרנק"(מיפ), "מניין נשים"(חנה קשמון), "8 נשים"(פיארט), "אנטיגונה"(אורדיקה), "חברון", "דיבוקים", "אלף לילה ולילה", "השחף"(פולינה), "כתם לידה"(רבקה), "מונוגמיה"(אליס/מלכת הלבבות), "שרי מלחמה"(רינה העיתונאית), "הזוג המוזר", "החונתנת", "אנה קרנינה", "קוויאר ועדשים", "החולה ההודי"(דליה). וכן: "משהו עגבון"(נאמן הפקות), "היפהפה האדיש"(מונודרמה), "בויטרה הגזלן"(תיאטרון הקאמרי), "אימפוטנציה"(פסטיבל מחזאות מקורית, תיאטרון הסמטה), "הטיפול"(מרכז הפרינג').

שמיל בן ארי(וטרן)

בוגר בית צבי, 1976. עבד ברוב התיאטרונים בארץ. בין עבודותיו בתיאטרון: בת. הבימה: "רפליקה", "חתול רחוב", "כי בנו בחרת"(אברהם), "ביקור הגברת הזקנה"(איל), "החולה ההודי"(האב), "מירלה אפרת"(שלמון). בת. החאן: "מילכוד 22", "משרתם של שני אדונים". בת. הקאמרי: "פאלה", "אדם הוא אדם", "יוליוס קיסר", "ילדי הירח", "פאנשן". בת. בית ליסין: "אחד משלנו". בת. באר שבע: "גשם שוטף", "קיי אחרון". בין עבודותיו בטלוויזיה: בסדרות: "מישל עזרא ספרא ובניו", "קו 300", "סיטון", "אגוז", "באזז". בערוץ 2: "מרחב ירקון", "טירונות", "המיוחדת". בערוץ 10: "מעורב ירושלמי". בדרמות: "לחם", "נוימן", "המלך חיי", "איש השלג", "אבאלה", "הילד של דיאנה". בערוץ הילדים של Yes: "אליפים", "בין עבודותיו בקולנוע: "נקמתו של איציק פינקלשטיין", "החיים עפ"י אגפא", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "חולה אהבה משיכון ג'", "כלבים לא נובחים בירוק", "החברים של יאנה", "האסונות של נינה", "אהבה קולומביאנית", "איים אבודים", "חצי טון ברונזה", "גט". זכה בפרסים ביניהם: פרס אופיר לשחקן עבור תפקידו ב"שמיכה חשמלית ושמה משה"(1994), פרס האקדמיה לשחקן בדרמה טלוויזיונית על "מעורב ירושלמי", פרס אופיר לשחקן בתפקיד משנה על תפקידו בסרט "איים אבודים"(2008).

שחר רז(מספר/ ראש המשטרה/סדרן)

בוגר "בית צבי", 2008. זוכה מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים. בת. הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "אילתורניה", "החוטם"(שוטר, עיתונאי, פקיד), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "אדם לא מת סתם"(יצחק שוחט, המרפא), "השבועה", "הקמצן", "הסוחר מוונציה", "אלוהים מחכה בתחנה".

יעקב כהן(גוריו)

בוגר "בית צבי" 1984. בין תפקידיו: בת. הבימה: "הקמצן"(הרפגון), "הסוחר מוונציה"(שיילוק), "הזוג המוזר"(פליקס), "הנהג של מייס דייזי"(הוק), "מבקר המדינה 2005"(נמרוד שחר), הצגת היחיד "אני והוא", "קופסה שחורה", "אבנים בכיסים", "נאסר א-דין", "בוסתן ספרדי"(מושון/שמש/חכם עמרם). בת. הקאמרי: "אקיש ופופצה", "חוות החיות", "אני לא רפפורט", "נכנע ומונח", "המתלבט", "חפץ(חפץ)", "קומדיה של טעויות"(דרומיו). בת. באר שבע: "ברכה". בת. בית ליסין: "בוז לירח". בתיאטרון לילדים ולנוער: "פופ הדוב", "מלכות דוד", "תרנגול כפרות". בת. הספרייה: "מר סליק", "גבר בודד במלכות", "מתי ומילי". עם מוטי בהרב: "חוג לדרמה", "סנג'ר". בתיאטרון הפרטי: "תום סווייר והקלברי פיין", "זורו", "נסיך האגדות", "שרק"(החמור). בפסטיבל עכו: "היה כבר עדיף להישאר בחיים"(פרס השחקן המצטיין). באופרה הישראלית: "הספר מסיביליה". בטלוויזיה: "רצח תרתי משמע", "כתר בראש", "רותי נעים", "אשה מרציפן", "קומדי בר", "שנות ה-80", "תכנית האירוח" "מחר שבת", "הבורר". בקולנוע: "אבא גנוב", "כלבים", "שחור"(שלמה). בימים אלה מעלה מופע סטנד-אפ חדש.

עידו ברטל(ראסטיניאק)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב 2010. זוכה מלגת קרן שרת ומלגת משחק בחסות אלי ליאון. בין תפקידיו: בת. הבימה: "הקמצן"(ולר), "הסוחר מוונציה"(באסאניו), "החולה ההודי"(שגב). בת. הערבי-עברי: "שרופים"(סימון). בת. בית ליסין: "אביב מתעורר"(מלכיאור), "אמא מאוהבת"(עומר), "אמא שלו"(מתיו). בת. הקאמרי: "המצעד"(יואי דורסי), "קומדיה של טעויות"(אנטיפולוס). בקולנוע: "העולם מצחיק", "6 פעמים". בטלוויזיה: הסרט "נשמתו של רוצח"(יורם בנש), "בובות", "סרוגים 2", "נשות הטייסים", "אליפים", "ניו יורק", "בני ערובה".

מאיה מעוז(הוויקונטית דה בוסיאן/המבשלת)

בוגרת תלמה ילין. יוצאת להקה צבאית. בוגרת "בית צבי", 1996. במסגרת לימודיה זכתה ב-13 מלגות הצטיינות. בין תפקידיה בתיאטרון: בת. הבימה: "זרעים של שתיקה"(נעמי מואב). בת. חיפה: "תשובה"(לילית), "מלאכים באמריקה"(הארפר), "טייבלה והשד שלה"(טייבלה), "אותלו"(דזדמונה), "להיות או לא להיות"(מריה). בת. בית ליסין: "יומנים"(גליה), "הרומן הראשון שלי"(ליסה), "פרינסס מרי שבע"(שרה), "עלמה ורות"(רבקה). בת. באר שבע: "לא כולל שינה"(וואלס). בת. הקאמרי: "האסיר בלב העיר"(עדנה), "בעל למופת"(ציקו), "הם יורים גם בסוסים"(מארי). בת. הספרייה: "מולי סוויני"(מולי), "האסופית"(מרילה), "מעגל הגיר הקווקזי"(אשת המושל), "דואט לאחת"(סטפאני), "טעות ברצח"(פרידה), "יוסף וכתנת הפסים"(אשת פוטיפר). בטלוויזיה: "כל העולם במה-שייקספיר לילדים", "מעורב ירושלמי"(רינת), "פלפלים צהובים(דר' שחק), בתיאטרון הפרטי: מחזות הזמר "סיפורי נרניה"(מלכת הקרח), ו"קטנטונת". הייתה מועמדת לפרס אנשי השנה בקטגוריית התיאטרון בשנת 1998 ומועמדת לפרס התיאטרון בשנים 1998 ו-1999.

אלינור פלקסמן

אשרת אינגדשט

דניאל סבג

דניאל סבג(ביאנשון)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בין תפקידיו: בת. הבימה: "הקמצן" (לה-פלש/לה מרלוש), "הסוחר מוונציה" (לנצ'וט), "עת דודים" (נחומי), "רעל ותחרה" (רב פקד או'הארה), "מלכת היופי של לינאן" (ריי דולי), "כל החיים לפניו" (מומו), "איש עומד מאחורי אישה יושבת", "מישהו ימות בסוף" (ג'ו), "אם יש גן עדן" (בייליס). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "שמור על הכדור", "מחסן השטוזים של דתיה", "בגדי המלך החדשים". בת. השעה: "האסופית". בת. צוותא: "בתולים". בת. תמונע: "החברים של ננה". במעבדת תרבות דימונה: "שלג ויער". בקפה קאמרי: "25". בטלוויזיה: "חיים אחרים" (גדעון, קשת), "ק.ק. קטמנדו" (קשת), "זגורי אימפריה" (אבישי), "רון", "כוכב הצפון" (yes).

אשרת אינגדשט(ויקטורין)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין 2013. זוכת מלגת "קרן שרת" 2013. בהבימה: "השבועה" (לילית/יורד ים), "אלוהים מחכה בתחנה" (אמל). בטלוויזיה: סדרת הנוער "שכונה" (ערוץ ניקלאודיון).

אלינור פלקסמן(משרתת)

שרתה בלהקת הבקו"ם. בוגרת "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: בת. הספרייה: "שיער" (דיון), "שורת המקלה" (מוראלס), "Cats" (החתולה השחורה). בת. הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי" (מימי), "סיגל", "אילתורינה", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" (נעמה), "ארץ חדשה", "השבועה", "זרעים של שתיקה" (עמליה), "אלוהים מחכה בתחנה". בת. הארצי לנוער: "הילד הזה הוא אני". בטלוויזיה: "מגילת רות" (רות, abc channel).

רישומים לתלבושות: מאור צבר

רוברט הניג

נעמה ארמון

לאה גלפנשטיין

לאה גלפנשטיין(דלפין/אגאתה)

בוגרת מגמת משחק בתיכון לאמנויות "תלמה ילין" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים", 2008. זוכת פרס השחקנית המבטיחה מטעם תיאטרון "הבימה" זוכת פרס השחקנית הטובה ביותר בפרס הבמה לילדים ולנוער עבור תפקיד אן שרלי ב"האסופית". בין תפקידיה: "ביאטריצה" (ביאטריצה), "בתולים" (מיה), "התקלה" (פילא). בת. הבימה: "החוטם" (אף, שוער, נערת המפקח, ילד, פקיד), "מישהו ימות בסוף" (ניקו), "ביקור הגברת הזקנה" (אוטילי), "מסייה דה פורסוניאק", "פוסטראומה", "ארץ חדשה", "אדם לא מת סתם" (שפרה, הילד המת), "השבועה", "אלוהים מחכה בתחנה". ב"מדיטק": "מותק" (מותק). בת. לילדים ולנוער: "הרפתקה בקרקס" (לני). תיאטרון השעה: "האסופית" (אן שרלי). הייתה מועמדת לפרס שחקנית המשנה לשנת 2013 עבור תפקידה בהצגה "אדם לא מת סתם".

נעמה ארמון(אנסטאזי/אליז)

בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים", 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצה" (בעלת הבית), "עניין של גברים" (מרתה). בת. הבימה: "החוטם" (איוון המשרת, פרסקוביה אוסיפובנה - אשת הגלב, פקיד), "מסייה דה פורסוניאק" (נרין המשרתת), "ארץ חדשה" (אמא של נאדק), "ביקור הגברת הזקנה", "איש עומד מאחורי אשה יושבת", "אדם לא מת סתם" (זיווה/מושה, לאה המתווכת), "השבועה", "אלוהים מחכה בתחנה".

רוברט הניג(פוארה)

בוגר "בית צבי", 1971. בין ההצגות הבולטות בהן שיחק: בת. הבימה: "טרטיף", "חלון בלהות", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "הקוקוריקו", "החייל האמיץ שויק", "1913", "לב טוב", "מראה מעל הגשר", "המכשפה", "הקומיקאים", "בגדי המלך", "מבקר המדינה 2005", "נמר חברבורות", "נודניק", "רומנטיקה", "החגיגה", "הזוג המוזר", "השוטר אזולאי", "ביקור הגברת הזקנה", "הקמצן". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השניים עשר", "מעלה הקרחות", "הקמצן". בת. באר שבע: "עלי כינור", "הלילה השניים עשר", "טרטיף", "אנדורה", "הצל", "כותרת ראשית", "הקומיקאים", "המיזנטרופ", "חלום ליל קיץ", "צריך פיאט בחיים", "אותו ואת בנו", "הספר מסביליה", "אילוף הסוררת", "תמונות מבואריה תחתית", "רק בימי ראשון", "ברווז הפרא", "מותו של סוכן", "דודתו של צ'רלי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "קומדיה של טעויות", "הביצה". בת. בית ליסין: "טנזי", "קומדיה שחורה", בת. הקאמרי: "שירה", "ברנשים וחתיות". בקולנוע: "טייאה", "הכלה הסורית", "צעד קטן", "קרוב לבית".

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ

פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן

דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש | **סגן יו"ר:** יוחנן צגנן

אסתי אפלבאום פולני, אמנון דיק, שאול משעל, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אמנותי:** אילן רונן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר, משה קפטן

מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמת: רות טון-מנדלסון

מנהל פרויקטים מיוחדים: גדי בר עוז

דוברות ויחסי ציבור: ריאל שמיר בלאט

מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אוזן, טלי אורן, אלון אופיר, תמר אלילאי, דורון אורן, אושרת אינגרסט, גורלי אסכנדר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, עידן אלטרמן, עמית אפשטיין, ליאת אקטע, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מז"א, שמחה ברבירו, שלומי ברטונבו, עידו ברטל, שרידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, שושנה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אסנו גספריאן, אלינית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הרר, אמנון וולף, גיא זר-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט, ענת חדיד, סיני חזמה-פריצקר, ענת טוביה, לירון יואלי, ריה ישראל, דני ישראליש, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, קובי ליבנה, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאר, הראל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, אורית נחמיאס, דוריס נמו, נתן נתנזון, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמורצ'צ'ק, גאסן עבאס, יוסף סויד, מיכאל עינב, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, הילה פלדמן, אלינור פולקסמן, נעמי פרומוביץ, פיני קדרון, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולייך, רועי קקון, אלכס קורול, נתן רביץ, ארז רגב, עופר רגיר, איילת רובינסון, אורנה חטברג, שחר רז, דור רייבי, דב רייזר, פולי רשף, סנדרה שדה, גאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפירן, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, נלי תגר, יון תומרקין, יפה תוסיה-כהן

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
עוזרת למנהל אמנותי: נגה אשכנזי
מנהלת כח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כח-אדם: שני חנן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
חשמלאי הבית: סלמון עובדיה
מרכזיה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן
מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר, אסי אלגרסי

עוזרת חשב: נגה כהן

אחראית מחלקת כספים: אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, קרני בלנק, תקוה גחפי, שרית דניאל, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות הבית: תחנה קיפניס
עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן
מנהלת מחלקת חינוכית: ניצה שכנר
מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות: סיגל סויד, עינת גלעד, שיר סיני, קרן פרנקל
מנהל מחלקת שרות לקוחות-מנויים: אילן וולנשטיין
מנהלות משמרת: שני לוי, יפעת פרג' חסן קופאיים: שירלי כהן, חונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אבי גז, כרמית חלק, אשירית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בירדמן, שלמה בר שביט, הולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פיניה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג

מחזאות ישראלית

אלוהים מחכה בתחנה

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

פליישר

מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

עת דודים

מאת רועי רשקס
עפ"י ספרה של מירי רון
בימוי: איציק ויינגרטן

המאהב

מאת שחר פנקס
עפ"י ספרו של א.ב. יהושע
בימוי: שיר גולדברג

השבועה

מאת שי פיטובסקי ובבימויו
עפ"י "מעשה בירושלמי"

אדם לא מת סתם

מאת שחר פנקס
עפ"י דבורה בארון
בימוי: שיר גולדברג

החולה ההודי

מאת רשף ורגב לוי
בימוי: אלון אופיר

ארץ חדשה

מאת שי פיטובסקי ושחר פנקס
בימוי: שי פיטובסקי

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

בקרוב: שיר אשר בגשם

המחזמר המבוסס על הסרט של MGM תסריט ועיבוד מאת בטי קומדן ואדולף גרין שירים מאת גאסיו הרב בראון וארתור פריד
בימוי: משה קפטן

חשמלית ושמה תשוקה

בשיתוף תיאטרון הקאמרי
מאת טנסי ויליאמס
נוסח עברי: רבקה משולחן בימוי: אילן רונן

אדיפוס המלך

מאת סופוקלס
גרסת הצגה ובימוי: חנן שניר

הקמצן

מאת מולייר
בימוי: אילן רונן

אבא גוריו

מאת שחר פנקס עפ"י בלאזק
בימוי: שיר גולדברג

חיזור גורלי

מאת ג'יימס דירדן
בימוי: משה קפטן

פאניקה

מאת רובין האודן
בימוי: אלון אופיר

ופתאום הגיע סתיו

מאת אריק קנובל
בימוי: איציק ויינגרטן

גבירתי הנאוה

מאת אלן ג'יי לרנר מוסיקה: פרדריק לאו
בימוי: משה קפטן

הכתה שלנו

בשיתוף תיאטרון הקאמרי
מאת טדיאוש סלובוד'אנק
בימוי: חנן שניר

מירלה אפרת

מאת יעקב גורדין
עיבוד ובימוי: חנן שניר

החייל האמיץ שווייץ

מאת יוסף אל-דרור עפ"י ירוסלב האשק
בימוי: משה נאור

הסוחר מוונציה

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: אילן רונן

משהו טוב

מאת איילין מרפי
בימוי: רועי הורביץ

ונוס בפרווה

מאת דייוויד אייבס
בימוי: אילן אלדד

להצגת "אבא גוריו"
מנהל במה: יוסי ברכה | סגן מנהל במה: אמיר בן-יוסף
במה נוסף: יניב כהן | תאורה: דימה חייט/ ליאור לוי
סאונד: דני זיידקביץ/ מריה שצ'רבק | אביזרים: ג'טה מילר/ שי ועדיה
תלבושות: אורטל כהן, רונית מאק
פאות: עירית אבידן/ אווה אוסנה/ עינב ווינשטיין

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונת
לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה
רוזנברג ריקי – גזברית כבוד, חפץ סיגלייה

מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר ברוריה ודר' אברהם בריר
אדלר רונת וראובן
אהובי יגאל
אור מיכאלה ותיאודור
אחיטוב אורינובסקי ארה
אפרת צבי ודרורה
אונגר יעל ורמי
איזקסון אירית
אילין שרה
אלאלוף שרה
אלאלוף אילנה וליק
אלון אידה ושמעון
אלחנני איטה
אלקון עידית
אלרוזי רונת
אפרתי אורית ודוד
אקרשטיין סטפני וגוריא
ארליך גל ומישל
ארליך מירה וגוריא
ארקין דוריס ומורי
בארינבוים צביקה ונטלי
בלנש קיי
בלומנטל נעמי
בנק לאומי
בנק הפועלים
בהר יוסי ועירית
בר ריבה וצבי
בר שלמה
ברק אהרון ואליקה
ברטפלד אסי
ברניצקי קוני ודן
גבריאל עדנה וארנן

גבאי נרדה ועזרא
גוטמן רותי יואב
גולדנברג אורה
גור אלן
גורביץ מוניק
גורביץ אריאלה וגרשון
גיגר מיכה ושרה
גלר אתי ואהוד
גרינברג יפית ודר' בני ארד
גרנות נעמי יוסי
דואק אבלין
דנקנר אורלי ונוחי
החברה לישראל
הורביץ דליה
הירש תמי
הכהן יעקב וציפי
דר' אביקסם ואורה הראל
וילנר חגית
זמיר רינה ויצחק
זיו צבי וג'וספיין
זרניצקי אורה יוסי
חיימוביץ רונת
חכמי קנפר ניצה
חכמי יוסף דוד
חנן אריה ופסיה
טייק עירונה
טייק יהודית ודר' הנרי
טלר גרען
ים שחרר נעמי ומנחם
ינאי שלמה ואהובה
יפו עליזה
כהן אלי ואייליה

כהן פני ופניית
כרמל שוש
לוי גיטה
ליאון אמנון ומלכה
ליבאי דוד
לנדאו מרינה ואילן בן זאב
לנדאו ליאורה ולי
לנדסברג ברונ
לנדסברג דיתי ואלכס
לסט רותי וגבי
מאור גליה ויהושע
מטלון מוריאל וענת
מיתר עפרה ולי אפשטיין
מלמד אלדד ודליה
נאמן אייבי ודליה
נמרודי עופר ורזית
נתנאל ענגי ועוזי
סביר רינת
סגול טובה וסמי
פרופ' סוארי יצחק ועדיה
סטיבה אורה ואתן
סמית רלי
סלע יהודית
סדן שמחה
עזריאלנט איה
פדרמן ליאורה ומיכאל
פישמן טובה ואליעזר
פלדמן איה וזאב
פלדרבאום מייק
פרופר אתי וגד
פרופ' פרשקר יוסף ודליה
קונדה אפרים וציפי

LUXURY STYLE
LIONS COLLECTION

RolexShow
DIAMONDS | JEWELLERY | WATCHES

התיאטרון הלאומי "הבימה" טל': 03-5266666 | פקס: 03-526677 | קופה: 03-6295555 | אתר אינטרנט: www.habima.org.il

תכנית סוף שבוע קל

נהנים ממגוון בילויים לכל המשפחה

ההטבות ניתנות למימוש **בכל ימות השבוע**, כולל חגים וחופשים.
ניתן ליהנות ממספר הטבות במקביל.

1+1 מתנה

על ארוחות בוקר
ארוחות בוקר או קפה ומאפה ברשת
ובמכון בתי קפה נוספים

1+1 מתנה

על כ-90 הצגות ילדים
השיחים המשתקים - רינה בנאי • חיסרון זהירון
סבא טוביה • טיף וטף • ספר הכוננול ועוד...

1+1 מתנה

על מגוון המופעים
סה קסור • עזרית רביץ ונידו טוב • כרי סחרוף
אלי ומריאט • ריטה • שירי מימון ושמעון בוסקילה ועוד...

1+1 מתנה

על כ-60 אטרקציות
לינה פארק • סופרלינד • עיר הנמלכים • THE MAX
• ימית ספארק המים • פארק שמיים • מיני ישראל ועוד...

עושים את זה קל

הזמין עכשיו: www.cal-weekend.co.il | 8811*

ההטבה מותנית בביצוע עסקות חדשות בסכום של 1,500 ₪ ומעלה בכל כרטיסי Cal שברשותך בחודש הקלנדרי בו מומשה/הוזמנה ההטבה. אי עמידה בתנאי זה תחייב בעלות ההטבה כ-40 יום לאחר מועד מימושה הזמנתה. התכנים המצוינים במודעה אינם קבועים ועשויים להשתנות. תוקף התוכנית עד 7.8.14. פרטים מלאים בתקנון התוכנית באתר התמונות להמחשה בלבד. ט.ל.ח.